

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) w dniu 14 stycznia 2021 r. – IO / Wallonische Region

(Sprawa C-23/21)

(2021/C 128/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Gericht Erster Instanz Eupen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IO

Strona przeciwna: Wallonische Region

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie krajowe stosowane przez Region Walonii, zgodnie z którym korzystanie bez ponownej rejestracji z zagranicznego pojazdu służbowego udostępnionego członkowi zarządu (lub osobie prowadzącej działalność gospodarczą) zamieszkałemu w Belgii przez przedsiębiorstwo (posiadające lub nieposiadające osobowości prawnej) z siedzibą w innym niż Belgia państwie członkowskim Unii Europejskiej jest uzależnione od posiadania przez tego członka zarządu (lub osobę prowadzącą działalność gospodarczą) w pojeździe zaświadczenia przedsiębiorstwa (posiadającego lub nieposiadającego osobowości prawnej) lub dowodu zlecenia (tj. zaświadczenia w rozumieniu art. 3 ust. 2 pkt 2 dekretu królewskiego z dnia 20 lipca 2001 r. dotyczącego rejestracji pojazdów) jest sprzeczne z mającymi zastosowanie przepisami prawa Unii, a w szczególności z art. 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) i art. 56 TFUE (swoboda świadczenia usług)?
- 2) Czy wymóg, by w celu korzystania z pojazdu służbowego zarejestrowanego za granicą, udostępnionego zamieszkałemu w Belgii wspólnikowi i członkowi zarządu, pobierał on wynagrodzenie lub dochód z przedsiębiorstwa jest zgodny z mającymi zastosowanie przepisami prawa europejskiego, a w szczególności z art. 49 TFUE (swoboda przedsiębiorczości) i art. 56 TFUE (swoboda świadczenia usług)?
- 3) Czy przepis krajowy, taki jak opisany i wprowadzony w życie przez Region Walonii, jest uzasadniony wymogami bezpieczeństwa publicznego lub innymi środkami ochronnymi i czy przestrzeganie przepisu krajowego, interpretowanego w ten sposób, że nakłada obowiązek posiadania przy sobie zarówno dowodu zlecenia, jak i zaświadczenia o udostępnieniu pojazdu, jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu, czy też cel ten mógłby zostać osiągnięty w inny sposób, przy użyciu mniej rygorystycznych i formalistycznych środków?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 22 stycznia 2021 r. – Sense Visuele Communicatie en Handel vof (działają również pod firmą De Scharrelderij) / Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-36/21)

(2021/C 128/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Sense Visuele Communicatie en Handel vof (działająca również pod firmą De Scharrelderij)

Druga strona postępowania: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, aby na podstawie przewidzianej w prawie krajowym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań dokonywać oceny, czy krajowy organ administracji spowodował powstanie uzasadnionych oczekiwań sprzecznych z przepisem prawa Unii i w konsekwencji dopuścił się naruszenia prawa nie przyznając odszkodowania tytułem naprawienia szkody podniesionej na skutek tego jego działania przez dany podmiot, jeżeli podmiot ten nie może skutecznie powołać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przewidzianą w prawie Unii, ponieważ chodzi o jasny przepis prawa Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2021 r. – VK / BMW Bank GmbH**(Sprawa C-38/21)**

(2021/C 128/23)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym*Strona powodowa:* VK*Strona pozwana:* BMW Bank GmbH**Pytania prejudycjalne**

1) W przedmiocie fikcji legalności zgodnie z art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB (ustawy wprowadzającej do niemieckiego kodeksu cywilnego, Niemcy)

- a) Czy art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB, są niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE?

Jeżeli tak:

- b) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE wynika, że art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB nie mają zastosowania w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB?

W przypadku braku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. b):

2) W przedmiocie obowiązkowych informacji, o których mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE

- a) Czy art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że wysokość odsetek dziennych, którą należy podać w umowie o kredyt, musi wynikać matematycznie z uzgodnionej w umowie stopy oprocentowania kredytu?